In de zaak 14-63:

Forges de Clabecq, naamloze vennootschap naar Belgisch recht,

gevestigd te Clabecq,

vertegenwoordigd door haar directie en bijgestaan door mr. M. Grégoire, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van mr. T. Biever, advocaat en procureur aan de boulevard Grande-Duchesse Charlotte 83, Luxemburg;

Verzoekster

tegen

Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal,

vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur dr. I. Telchini als gemachtigde,

bijgestaan door mr. P. Orianne, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel,

ten deze domicilie gekozen hebbende te haren kantore Place de de Metz 2 te Luxemburg;

Verweerster

betreffende een beroep tot nietigverklaring, gericht tegen een individuele beschikking van de Hoge Autoriteit van 5 december 1962, aan verzoekster op 23 januari 1963 betekend, waarbij onder de hoeveelheden op grond waarvan de vereveningsbijdrage wordt berekend waren opgenomen 20.682 ton schroot welke verzoekster beweert te hebben gekocht vóór 1 april 1954 — datum waarop beschikking

no. 22-54 van 26 maart 1954 in werking trad – doch welke zij eerst na bedoelde datum heeft ontvangen;

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President,*
Ch. L. Hammes en A. Trabucchi, *Kamerpresidenten,*
L. Delvaux (*Rechter-Rapporteur*), R. Rossi, R. Lecourt en W. Strauss, *Rechters,*
Advocaat-Generaal: M. Lagrange,
Griffier: A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I – Conclusies van partijen

A. Overwegende dat *verzoekster* concludeert, dat het den Hove behage:

a) (conclusies in het verzoekschrift):

„Nietig te verklaren, wegens schending van het Verdrag of van enige uitvoeringsregeling daarvan, de individuele beschikking van de Hoge Autoriteit, genomen op haar zitting van 5 december 1962 en aan verzoekster betekend bij brief van 23 januari 1963, bij welke beschikking de Hoge Autoriteit zich heeft uitgesproken voor de opneming der litigieuze 20.682 ton schroot onder de hoeveelheden op grondslag waarvan de vereveningsbijdrage wordt berekend;

de Hoge Autoriteit in de proceskosten te veroordelen".

b) (conclusies in de memorie van repliek):

„het beroep alsmede de daarbij gedane bewijsaanbiedingen ontvankelijk te verklaren;

het beroep gegrond te verklaren;

bijgevolg de bestreden beschikking nietig te verklaren;

de Hoge Autoriteit in de kosten te veroordelen".

B. Overwegende dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage:

„het beroep te verwerpen, primair als zijnde niet-ontvankelijk en subsidiair als zijnde niet gegrond;

verzoekster in de kosten te veroordelen".

II — Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten als volgt kunnen worden samengevat:

Artikel 3 van de beschikking 22-54 van de Hoge Autoriteit van 26 maart 1954, in werking getreden op 1 april 1954, bepaalt: „het bedrag van de (verevenings-) bijdragen wordt berekend naar rato van de hoeveelheden schroot, welke tijdens de geldigheidsduur der onderhavige beschikking door elk van de ondernemingen *worden aangekocht* . . . ."

Volgens verzoekster had zij *na* 1 april 1954 20.682 ton schroot *ontvangen* ingevolge contracten welke *voor* genoemde datum waren *afgesloten*. Zij was daarom van mening dat deze 20.682 ton niet mochten worden opgenomen onder de hoeveelheden waarover krachtens artikel 3 van beschikking 22-54 bijdragen worden geheven.

Na een briefwisseling met verzoekster berichtte het Directoraat-Generaal „Staal" van de Hoge Autoriteit op 23 januari 1963 aan de naamloze vennootschap „Forges de Clabecq" dat „de Hoge Autoriteit in haar zitting van 5 december 1962, gelet op de rechtspraak van het Hof, zich heeft uitgesproken voor de opneming der 20.682 ton in de hoeveelheden op grondslag waarvan de bijdrage Uwer onderneming wordt berekend".

Met het onderhavige beroep vordert verzoekster nietigverklaring van deze beschikking daar zij een schending zou opleveren van de beschikking 22-54.

III – Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

A – *TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID*

Verweerster betwist de ontvankelijkheid van het beroep op drie punten: de wijze waarop de aangevoerde middelen zijn uiteengezet, de gedane bewijsaanbiedingen en het voor het beroep vereiste belang.

1. *Wat betreft de uiteenzetting der aangevoerde middelen*

Verweerster merkt op, dat volgens artikel 38, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering het verzoekschrift een summiere uiteenzetting der aangevoerde middelen moet bevatten. In casu wordt de aangevallen beschikking gewraakt als zijnde „een schending van het Verdrag of van enige uitvoeringsregeling daarvan". Doch het enige ter zake aangevoerde middel moet worden teruggevoerd op schending van de beschikking 22-54 van 26 maart 1954 en is in vage en laconieke termen geformuleerd. Verzoekster beperkt zich immers tot het betoog, enerzijds dat de beschikking 22-54 niet van toepassing is op vóór 1 april 1954 gekocht schroot en anderzijds dat zulks geldt voor de litigieuze 20.682 ton nu de daarop betrekking hebbende contracten vóór genoemde datum werden afgesloten. Verweerster stelt dat uit het request niet kan worden opgemaakt of het middel is van feitelijke, van rechtskundige of van gemengde aard.

Verzoekster antwoordt dat zij zich nauwgezet gehouden heeft aan het voorschrift van artikel 38, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering en dat verweerster redelijkerwijs niet in twijfel kan verkeren aangaande het voorwerp van geschil en de aan-

gevoerde grieven. Immers, zo zegt zij, in het verzoekschrift wordt duidelijk aangegeven dat zij nietigverklaring vordert van de bij de brief d.d. 23 januari 1963 betekende beschikking, dat de rechtsregel welke zij als geschonden aanmerkt, de beschikking no. 22-54 van 26 maart 1954 is en dat niet minder duidelijk werd uiteengezet waarom de beschikking van 23 januari 1963 een schending van beschikking 22-54 van 26 maart 1954 oplevert. Trouwens de gedetailleerde behandeling welke verweerster in haar verweerschrift aan de ingeroepen middelen wijdt, bewijst reeds dat zij het standpunt van verzoeksters zeer wel begrepen heeft. Bovendien blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beschikking zelve dat verweerster:

- volledig op de hoogte was van de interpretatie welke verzoekster van de aanvang af aan artikel 3 van de beschikking 22-54 heeft gegeven nl. dat alleen de ná 1 april 1954 aangekochte hoeveelheden voor de heffing der bijdragen in aanmerking kwamen;

- nimmer heeft betwijfeld dat de door verzoekster na 1 april 1954 ontvangen 20.682 ton vóór die datum gekocht waren;

- nimmer een ander motief heeft aangevoerd voor het belasten van de litigieuze hoeveelheid dan haar eigen interpretatie van artikel 3 van beschikking 22-54, nl. dat onder „gekochte hoeveelheden" moet worden verstaan „ontvangen hoeveelheden".

Verweerster antwoordt hierop dat zowel voor het Hof als voor eventuele interveniënten de juiste omschrijving van het geschil rechtens niet in de motivering der bestreden beschikking, noch ook in het verweerschrift, doch alleen in het verzoekschrift en niet elders te vinden moet zijn. Verzoekster is gehouden aan haar beroepsschrift een zodanig nauwkeurige inhoud te geven dat zij ook zelf definitief gebonden is door de rechtsvordering welke dit verzoekschrift tot voorwerp heeft. Het is daarom dat artikel 42, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering het voordragen van nieuwe middelen in de loop van het geding verbiedt tenzij deze steunen op gegevens, hetzij rechtens of feitelijk, waarvan eerst in de loop der schriftelijke behandeling is gebleken.

Bovendien betwist verweerster de bewering van verzoekster „dat zij steeds heeft erkend dat de litigieuze hoeveelheid vóór 1 april 1954 was gekocht".

2. *Ten aanzien van de bewijsaanbiedingen*

Verweerster betoogt dat in het verzoekschrift weliswaar bewijs wordt aangeboden van het feit dat vóór 1 april 1954 „contracten werden gesloten ter zake van de litigieuze hoeveelheid schroot zulks met vermelding van vaste prijzen en alle definitieve leveringsvoorwaarden", doch dat verzoekster heeft nagelaten overeenkomstig artikel 37, paragraaf 4, van het Reglement voor de procesvoering daarbij de stukken over te leggen waarop een beroep werd gedaan. Bovendien vermeldt het verzoekschrift niet welke bewijsmiddelen zouden kunnen worden gebezigd ter aanvulling van ontbrekend schriftelijk bewijs. Verweerster herinnert er voorts aan dat het Hof (Arrest van 15 december 1961, Jur. VII, blz. 621) heeft beslist dat het ambtshalve de vragen kan onderzoeken welke rijzen met betrekking tot de vorm der verzoekschriften.

Verzoekster antwoordt dat, indien zij in het verzoekschrift zich ertoe beperkt heeft bewijs aan te bieden „voor zover nodig" van het feit dat de litigieuze hoeveelheid schroot vóór 1 april 1954 werd gekocht, zij dit heeft gedaan daar zulks nooit door de Hoge Autoriteit is betwist en ook de bestreden beschikking op dit punt geen enkel voorbehoud bevat. In antwoord op deze tegenwerping van verweerster, welke zij als onvoorzien kwalificeert, produceert verzoekster (bijlage 3 tot 33 tot de conclusie van repliek) 31 kooporders gedateerd tussen 10 april 1953 en 31 maart 1954 tot een totaal van 34.150 ton. Het bedrag waarmee dit totaal de litigieuze hoeveelheid van 20.682 ton te boven gaat, verklaart zij uit de omstandigheid dat bepaalde koopovereenkomsten niet alleen vóór 1 april 1954 waren gesloten, doch ook nog voor die datum gedeeltelijk waren uitgevoerd.

Hiertegen merkt *verweerster* op dat de produktie van de kooporders eerst bij repliek, tardief is daar het hier stukken betreft welke dienen ter ondersteuning van het gestelde in het verzoekschrift, dat

daarnaar impliciet verwijst. Bovendien kan deze produktie niet als bewijsaanbod worden aanvaard nu verzoekster de vertraging van dit aanbod niet heeft gerechtvaardigd (Reglement voor de procesvoering, artikel 42, paragraaf 1).

Verweerster wijst er op dat verzoekster voor het eerst in haar conclusie van repliek heeft betoogd dat de feiten niet waren betwist, het bewijs daarvan overbodig was en dat het geschil slechts de interpretatie betrof van beschikking 22-54. Zij citeert op dit punt de volgende zin uit het verzoekschrift: „de contracten waren vóór die datum afgesloten en bevatten vaste prijzen en alle definitieve leveringsvoorwaarden, hetgeen verzoekster, voor zover nodig, aanbiedt te bewijzen".

Verweerster merkt nog op dat de vaststelling van de dag van aankoop der litigieuze hoeveelheden voor haar tot op het tijdstip waarop het verzoekschrift werd gedeponeerd, van geen enkel belang was, daar zij steeds het standpunt heeft ingenomen dat voor de berekening van de vereveningsbijdragen op het tijdstip van afsluiting der koopcontracten geen acht behoeft te worden geslagen. Maar vanaf het ogenblik waarop verzoekster voor het Hof dit beginsel alsmede de beschikking waarbij deze regel werd toegepast aanvalt, is zij gehouden haar beweringen zowel feitelijk als rechtens waar te maken, terwijl verweerster deze alsdan kan betwisten.

Verweerster ontkent vervolgens dat zij in haar brief van 23 januari 1963 de feiten als vaststaand zou hebben beschouwd; immers, in deze brief wordt slechts gesproken van *besteld* schroot, terwijl het er juist op aankwam te bewijzen dat het litigieuze schroot werd *gekocht* vóór 1 april 1954. De dag van *aankoop* werd noch vóór de dagtekening van het verzoekschrift, noch ook ten tijde van nederlegging daarvan op enigerlei wijze geverifieerd.

3. *Ten aanzien van het voor het beroep vereiste belang*

Verweerster stelt dat verzoekster de enige onderneming van de Gemeenschap is die geweigerd heeft de opvatting van de Hoge Autoriteit aangaande de betekenis van de uitdrukking „aangekocht

schroot" te aanvaarden; hieruit volgt dat indien verzoekster in haar actie zou slagen alle vereveningsafrekeningen van alle ondernemingen der Gemeenschap over de periode van 1 april 1954 tot 1 april 1955 zouden moeten worden herzien. Daar het bedrag van de totale heffing onveranderlijk is en de belastbare hoeveelheden voor alle ondernemingen verminderd zouden worden, zou het tarief van de heffing per ton in evenredige mate toenemen, waardoor het voordeel van de verkregen ontheffing over de litigieuze 20.682 ton voor verzoekster teniet zou gaan. Bovendien zou verzoekster, indien zou worden aangenomen dat de Hoge Autoriteit het vereveningsstelsel moet toepassen op schroot aangekocht doch niet geleverd gedurende bedoelde periode, nog een aanvullende aanslag ontvangen over de op gelijke wijze aangekochte hoeveelheden vóór 1 april 1955. Verweerster leidt uit deze omstandigheden af, dat verzoekster het voor een beroep vereiste belang mist.

Verzoekster antwoordt hierop dat bedoeld belang klaarblijkelijk aanwezig is: indien zij in het gelijk wordt gesteld zal zij geen enkele bijdrage behoeven te betalen over de litigieuze 20.682 ton. Het argument ontleend aan het feit dat de herziening van de heffingsgrondslag het voordeel, voortvloeiende uit de vrijstelling voor de litigieuze 20.682 ton teniet zou doen, kan om de volgende redenen niet worden aanvaard:

- het belang dient te worden beoordeeld naar de dag van het verzoekschrift en niet op grond van vooronderstelde gevolgen van toekomstige en onzekere handelingen;
- verweerster heeft niet aangetoond dat de herziening het voor verzoekster uit de beslissing van het Hof voortvloeiende voordeel teniet zou doen;
- verzoekster is gerechtigd te eisen dat haar bijdrage zal worden berekend overeenkomstig het geldende recht en niet volgens mogelijk nog te stellen regels.

Het argument dat verzoekster — indien haar opvatting werd gevolgd — een aanvullende bijdrage zou moeten betalen over de hoeveelheden door haar aangekocht tijdens de geldigheidsduur van

beschikking 22-54, doch eerst ontvangen toen beschikking 14-55 reeds in werking was getreden, kan evenmin worden aanvaard, daar een bepaalde hoeveelheid niet tweemaal aan de heffing kan worden onderworpen en het doel van de verevening zelve een dergelijke mogelijkheid uitsluit.

Verweerster stelt hiertegenover, dat een werkelijk belang voor verzoekster slechts gelegen zou kunnen zijn in het feit, dat zij de enige ware ten aanzien van wie het vóór 1 april 1954 bestelde schroot aan de verevening werd onttrokken, waardoor zij dan bevoorrecht zou worden ten opzichte van alle andere ondernemingen die deze hoeveelheden wél hebben aangegeven; zulks zou echter een misbruik opleveren en het belang van verzoekster is dus onwettig.

Wat het argument van verzoekster betreft dat volgens het beginsel hetwelk een dubbele belasting verbiedt, de tijdens de geldigheidsduur van beschikking 22-54 aangekochte, doch eerst sedert de inwerkingtreding van beschikking 14-55 ontvangen, hoeveelheden niet het voorwerp van een aanvullende heffing kunnen zijn, merkt verweerster op dat het stelsel van verzoekster, hetwelk op de letterlijke interpretatie van beschikking 22-54 berust, tot een dubbele heffing zou leiden en dat niet valt in te zien hoe de ondernemingen daaraan zouden kunnen ontkomen met een beroep, hetzij op algemene denkwetten, hetzij op de opzet van het vereveningsstelsel. Bovendien, aldus verweerster, indien moet worden aangenomen dat eenzelfde hoeveelheid niet tweemaal mag worden belast, dan zou de tweede heffing en niet de eerste verboden moeten zijn. Verzoekster geraakt derhalve in tegenspraak met zichzelf wanneer zij beweert dat van de verevening moeten worden vrijgesteld zowel de hoeveelheden *gekocht vóór en ontvangen sedert de aanvang* van de geldigheidsduur van beschikking 22-54, als de hoeveelheden *gekocht vóór en ontvangen ná het einde* van de geldigheidsduur van deze beschikking. Zij concludeert dat het door verzoekster aanbevolen stelsel voor haar aanvullende lasten mee zou brengen welke de noodzakelijke tegenhanger vormen van de voordelen welke zij krachtens dit stelsel hoopt te verkrijgen.

B – *TEN PRINCIPALE*

Verzoekster vordert nietigverklaring van de beschikking vervat in de brief van 25 januari 1963 en voert daartoe de schending aan van een uitvoeringsregeling van het Verdrag, te weten de beschikking 22-54 van 26 maart 1954.

In hun memories hebben partijen hun procesbeweringen als volgt ingedeeld:

1. Artikel 3 van beschikking 22-54.
2. De context van bedoeld artikel 3.
3. De toepassing van het nationale recht.
4. De algemene strekking van de beschikking.
5. De gevolgde praktijk en het gebruik.
6. De datum van aankoop van de litigieuze 20.682 ton.

1. *Artikel 3 van beschikking 22-54*

Het eerste lid van artikel 3 van beschikking 22-54 luidt als volgt:

„Het bedrag van de bijdragen wordt berekend naar rato van de hoeveelheden schroot, welke tijdens de geldigheidsduur van de onderhavige beschikking door elk van de ondernemingen worden *aangekocht*, hetzij binnen de Gemeenschap, hetzij afkomstig van invoer uit derde landen".

Verzoekster meent dat artikel 3 duidelijk is en deugdelijk geredigeerd. Immers het bepaalt met grote nauwkeurigheid dat het voor de berekening van de bijdragen aankomt op de hoeveelheden *aangekocht* tijdens de geldigheidsduur van de beschikking, dat wil zeggen aangekocht ná 1 april 1954. Hieruit vloeit noodzakelijkerwijze voort, dat de *voor* die datum aangekochte hoeveelheden niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Men kan niet beweren dat artikel 3 in werkelijkheid gesproken zou hebben van „hoeveelheden schroot aangekocht tijdens de geldigheidsduur" om daarmede aan te duiden de hoeveelheden aangekocht – doch dan in de zin van „ontvangen" – tijdens die geldigheidsduur.

Het is niet wel denkbaar dat de Hoge Autoriteit alleen ter vereenvoudiging van de tekst daarin geheel iets anders tot uitdrukking zou hebben gebracht dan zij bedoelde. En dit te minder nu deze vereenvoudiging slechts tot besparing zou hebben geleid van één woord, nl. „ontvangen", hetwelk onmisbaar zou zijn geweest indien de Hoge Autoriteit had willen bepalen hetgeen zij in feite niet heeft bepaald. Indien de Hoge Autoriteit de ontvangen hoeveelheden had bedoeld zou zij ook van „ontvangen hoeveelheden" en niet van „aangekochte hoeveelheden" hebben gesproken.

Verzoekster stelt dat deze opvatting wordt bevestigd door de op 1 april 1955 in werking getreden beschikking no. 14-55 van 26 maart 1955. Het eerste lid van artikel 3 dezer beschikking luidt als volgt: „Bij de berekening van de hoogte der bijdragen wordt de tijdens de geldigheidsduur van deze beschikking door de afzonderlijke ondernemingen *aangekochte* hoeveelheid aankoopschroot, onder aftrek van eigen verkoop, als grondslag genomen. Voor zover ondernemingen voor veredeling schroot verbruiken, wordt de voor dit doel ontvangen hoeveelheid schroot als grondslag gebruikt".

Artikel 11 van beschikking 14-55 bepaalt dat „beschikking no. 22-54, waarvan de geldigheidsduur bij beschikking no. 2-55 werd verlengd, *met ingang van 1 april 1955* buiten werking wordt gesteld en dat beschikking 14-55 „op 1 april 1955 in werking treedt op het grondgebied van de Gemeenschap".

Beschikking 14-55, en in het bijzonder artikel 3, is derhalve geenszins een interpretatieve bepaling waarmede een toelichting zou zijn beoogd op zin en strekking van beschikking 22-54. Zij voert een nieuw stelsel in ten aanzien waarvan zij bepaalt dat het met ingang van 1 april 1955 het oude stelsel zal opvolgen. Zij kiest voor de toepassing van de verevening voortaan een criterium — nl. de ontvangst — hetwelk met ingang van genoemde datum in de plaats zal treden van het criterium van de aankoop.

Beschikking 14-55 bevat aldus de bevestiging van 3 feiten: ten eerste, dat de Hoge Autoriteit voor de organisatie van de verevening twee verschillende criteria heeft gekozen — eerst de „aankoop" en

nadien de „ontvangst" –; ten tweede, dat wanneer het criterium „ontvangst" eenmaal is gekozen, de Hoge Autoriteit spreekt van „ontvangen hoeveelheden", hetgeen noodzakelijkerwijs betekent dat wanneer zij spreekt van „aangekochte hoeveelheden", een ander criterium moet worden toegepast; ten derde dat de beide systemen in plaats van samen te vallen, elkander in de tijd opvolgden en volledig gekenmerkt worden door de nauwkeurige betekenis van de verschillende ter karakterisering daarvan door de Hoge Autoriteit gebezigde termen.

Verweerster antwoordt hierop allereerst met een uiteenzetting over het begrip verevening.

Het woord verevenen duidt op het billijk verdelen van lasten en op de onderlinge aanpassing van bepaalde waarden.

Nu beoogd wordt tot de vaststelling van één prijs voor al het schroot te geraken, is het in casu duidelijk dat het begrip aankoop uniform moet worden toegepast op alle schrootsoorten, zowel de ingevoerde als die welke van de binnenlandse markt afkomstig zijn.

De logica brengt mede, dat er eerst aanleiding tot verevening bestaat wanneer omstandigheden zijn ingetreden op grond waarvan tot een ongelijkheid tussen de verbruikers kan worden besloten: het ogenblik waarop schroot, afkomstig uit de Gemeenschap of uit derde landen, is ontvangen en de tegenwaarde daarvan mitsdien verschuldigd is. Eerst op dit ogenblik is de ongelijkheid tussen verbruikers werkelijkheid geworden en kan zij worden geconstateerd; het is deze ongelijkheid waaraan door de verevening een einde gemaakt moet worden. Het betreft hier een economisch proces en niet een juridisch systeem: er moet compensatie plaats vinden tussen werkelijke lasten en niet tussen verbintenissen welke op het ogenblik van haar ontstaan geen enkele onmiddellijke economische handeling teweegbrengen.

Hoe wordt nu in beschikking 22-54 het kennelijk door haar auteurs gewilde systeem verwezenlijkt?

Artikel 2 bevat op dit punt een duidelijke en logische uitspraak: de tijdens de betreffende periode voor de verevening van het *ingevoerd* schroot nodige bijdragen moeten worden opgelegd aan de *ondernemingen welke schroot verbruiken.*

Dus zal hij, die schroot ontvangt afkomstig uit de Gemeenschap, bijdragen moeten betalen ten behoeve van hem die geïmporteerd schroot ontvangt.

Het is de invoer die het stelsel van verevening tussen de verbruikers in werking stelt. Daartoe is het nodig dat deze invoer plaats vindt tijdens de daartoe aangeduide periode.

Artikel 3 is minder gelukkig geredigeerd.

Met betrekking tot de berekening van de vereveningsbijdragen zal, aldus de Franse tekst, rekening moeten worden gehouden met de „tonnages de ferrailles achetées" tijdens de geldigheidsduur van de beschikking „par chaque entreprise, soit à l'intérieur de la Communauté, soit à l'importation des pays tiers". De Duitse tekst zegt evenwel: „. . . . innerhalb der Gemeinschaft *gekaufte* oder aus dritten Länder eingeführte Schrottmenge . . . .".

Waarom wordt hier de term „aangekocht" gebezigd die tot dusver in de beschikking niet voorkomt? Dit hangt samen met het probleem hetwelk zich eertijds voordeed en nadien tot veel geschil aanleiding gaf, nl. dat van het door de ondernemingen verbruikte afvalschroot. Men meende nl. dat dit niet voor verevening in aanmerking kwam. Verevening zou slechts moeten gelden voor *aangekocht schroot.* Rekening diende derhalve slechts te worden gehouden met „Zukaufschrott" hetwelk in letterlijke zin supplementair (zu) schroot (Schrott) was, hetwelk door koop (Kauf) verkregen werd.

Voor de Franse redactie heeft men de door het Duitse woordje *zu* tot uitdrukking gebrachte gedachte van bijkomstige aard geacht en men behield slechts het begrip „aankoopschroot" in tegenstelling tot afvalschroot.

In de praktijk kwam dit overigens op hetzelfde neer.

In de beschikking 22-54 evenwel heeft men ter vereenvoudiging van de zin slechts gewaagd van „hoeveelheden schroot, welke tijdens de geldigheidsduur van de onderhavige beschikking worden aangekocht . . . ." in plaats van te spreken van „aankoopschroot ontvangen tijdens de geldigheidsduur van de onderhavige beschikking" (hetgeen zowel in beschikking 14-55 van 26 maart 1955 als in de latere beschikkingen zal worden gezegd).

Verzoekster heeft toen deze redactie aangegrepen om te beweren, dat het voor de toepassing van de perikwatie aankomt op de dag van aankoop der litigieuze 20.682 ton. Volgens haar is dit een andere dag dan die van de ontvangst van het schroot en van de dagtekening der facturen. Immers, naar Belgisch recht is koop een consensuele overeenkomst die tot stand komt door de wilsovereenstemming tussen partijen en niet een zakelijke overeenkomst welke eerst ontstaat bij de levering van de zaak. Rechtens dient het probleem derhalve als volgt te worden gesteld: „komt het in de tekst gebezigde woord *aangekocht* overeen met het juridisch begrip *koop* in de zin van het interne recht en het name het Belgische recht, of betreft het hier een begrip waarmede het economische feit wordt aangeduid hetwelk — krachtens de bedoeling der auteurs van de beschikking en de strekking daarvan, alsmede ingevolge een constante praktijk — aanleiding kan en moet geven tot de toepassing van het vereveningsmechanisme op het schroot dat op andere wijze werd verkregen dan het eigen omloopschroot?

De Hoge Autoriteit is van oordeel dat met de woorden: „schroot aangekocht gedurende de geldigheidsduur der beschikking" het gedurende die periode ontvangen schroot werd bedoeld.

Verweerster antwoordt vervolgens op de bewering van verzoekster dat beschikking 14-55 haar opvatting van beschikking 22-54 impliciet zou bevestigen. Met de vervanging van de woorden „aangekocht schroot" door „ontvangen hoeveelheden aankoopschroot" zou de Hoge Autoriteit hebben bedoeld een nieuw criterium in de plaats

te stellen van het oude, immers het betreft hier twee systemen welke successievelijk worden toegepast.

Deze opvatting zou juist kunnen zijn, indien dit het enige verschil was tussen de bewoordingen van beschikking 22-54 en die van 14-55. Er zijn evenwel nog andere en wezenlijke afwijkingen (zie met name de artikelen 2 en 5 van de regeling van het premiestelsel ingevoerd in 1955).

Men kan dus niet beweren dat het nieuwe van het systeem juist gelegen is in de geringe wijziging welke in de bewoordingen van artikel 3 werd aangebracht door de uitdrukking „hoeveelheden aangekocht schroot" te vervangen door „ontvangen hoeveelheden aankoopschroot". Zulks geschiedde slechts om voor het geval van strijd aangaande de interpretatie van de tekst iedere twijfel weg te nemen.

Verweerster merkt op dat verzoekster tracht een tegenstelling in het leven te roepen tussen de uitdrukkingen „aangekocht schroot" en „ontvangen aangekocht schroot". Weliswaar is het juist dat in het nationale recht het feit van de koop geenszins dat van de ontvangst mede omvat, doch dit neemt niet weg dat men beide fasen economisch niet van elkander kan scheiden. Bij de economische handeling komt het aan op de uitvoering van de rechtshandeling. De ontvangst is slechts de uitvoering, men zou kunnen zeggen de verwerkelijking, van de koop. Wanneer dus bij een economisch feit of een economische handeling van gekochte goederen gesproken wordt, bedoelt men noodzakelijkerwijs goederen die het voorwerp zijn geweest van een mettertijd uitgevoerde overdracht, d.w.z. van levering en ontvangst.

De enige vraag waarom het derhalve in casu gaat is of de Hoge Autoriteit slechts het oog gehad heeft op de „gesloten" koop – het rechtsfeit –, of daarentegen op de „uitgevoerde" koop, d.w.z. koop gevolgd door levering en ontvangst. Wanneer het, gelijk in het onderhavige geval, gaat om het instellen van een economisch mechanisme kan, aldus verweerster, op dit punt niet worden getwijfeld.

2. *De context van artikel 3*

Artikel 2 van de beschikking 22-54 luidt als volgt: „De ondernemingen bedoeld in artikel 80 van het Verdrag welke schroot

verbruiken, zijn gehouden de bijdragen te storten, welke nodig zijn voor de werking van de prijsegalisatie voor schroot, dat tijdens de geldigheidsduur van onderhavige beschikking uit derde landen of daarmede gelijkgestelde landen wordt ingevoerd".

Volgens *verzoekster* schrijft beschikking 22-54 voortaan de verplichte deelneming aan het vereveningsmechanisme voor en het is dit verplichte karakter hetwelk artikel 2 tot uitdrukking brengt en onderstreept, zulks zowel in het eerste als in het tweede deel van de zin, welk laatste deel het eerste slechts nader verklaart.

Artikel 1 van beschikking 22-54 bevat het principe; artikel 2 duidt de ondernemingen aan die aan de heffing onderworpen zijn; artikel 3, waarin de grondslag voor de bijdrage wordt geregeld, omschrijft de handelingen welke aanleiding geven tot het opleggen van de heffing.

De nadere bepaling van artikel 3 was nodig, daar de invoer weliswaar veronderstelt dat het schroot de grens passeert, doch dit passeren nog geenszins de ontvangst van dat schroot inhoudt; vandaar de noodzaak van de nadere aanduiding in artikel 3, nl. dat het bedrag van de bijdrage zal worden berekend over de hoeveelheden aangekocht schroot.

Verweerster antwoordt hierop dat artikel 3 van beschikking 22-54 in feite een uitvoeringsmaatregel is van artikel 2, hetwelk het beginsel stelt dat de bijdragen worden gestort over het schroot dat tijdens de geldigheidsduur van de beschikking *wordt ingevoerd,* zulks zowel ten laste als ten bate van de schroot*verbruikende* ondernemingen.

Volgens verweerster volgt uit dit artikel dat het de ontvangst is van het schroot – als gevolg van aankopen op de binnenlandse markt of van invoer uit derde landen – die tot de toepassing van de verevening leidt. Het tijdstip van afsluiting van een koopcontract wordt niet in aanmerking genomen, immers dit ogenblik is op zichzelf zonder belang en valt bovendien bezwaarlijk te controleren zowel wat betreft de inderdaad geleverde hoeveelheden – welke

uiteraard verschillen van de bestelde hoeveelheden – als met betrekking tot het voorhanden zijn van de nodige bewijsstukken. Artikel 3 doet niets anders dan de modaliteiten aangeven van de berekening van de in het vorige artikel voorziene bijdragen. Men mag het dan ook geen strekking of voorwerp toeschrijven welke met het beoogde systeem in strijd zijn.

Zou men aan de uitdrukkingen „aangekocht schroot" en „ontvangen aankoopschroot" een verschillende betekenis willen toekennen, dan zou er strijdigheid ontstaan tussen artikel 2 en artikel 3. Immers in dat geval zouden het niet de ontvangende ondernemingen, maar de „kopers" van schroot zijn die *als zodanig* worden belast. Het enkele afsluiten, tijdens de bewuste periode, van een koopcontract – zelfs met het beding dat eerst een jaar later zal worden geleverd – zou dan reeds de verplichting hebben meegebracht tot het storten van een bijdrage ten behoeve van hen die, op hetzelfde tijdstip, schroot zouden hebben ingevoerd. Een dergelijk stelsel zou absurd zijn en formeel in strijd met het door de auteurs der beschikking beoogde doel.

Verweerster keert zich vervolgens tegen de door verzoekster verdedigde interpretatie van artikel 2, en merkt daartoe het volgende op:

- deze redenering miskent ten enenmale de strekking van artikel 2 hetwelk bepaalt, niet alleen dat de vereveningslast zal worden gelegd op de schrootverbruikende ondernemingen, doch ook dat deze last beperkt blijft tot de duur van de referentie-periode;
- zij miskent de tekst van artikel 3 waarmede geenszins wordt beoogd aan de in artikel 2 neergelegde verplichting inhoud te geven, doch slechts om de berekening van de bijdragen nader te regelen;
- ten slotte, indien het juist is, gelijk verzoekster zegt, dat het woord „invoer" *theoretisch* niet gelijkgesteld mag worden met de ontvangst door een koper-verbruiker, dan geldt dit eveneens voor de term „aankoop": men zou dan in stede van de

inhoud van artikel 2 nauwkeurig te bepalen, een inadequate term door een andere, evenzeer inadequate term vervangen; men zou voorts – en dit ware ernstiger – als referentiedatum voor de economische handeling het tijdstip gekozen hebben van de totstandkoming van een rechtshandeling, zulks onafhankelijk van haar uitvoering.

3. *De toepassing van het nationale recht*

Verzoekster betoogt dat de zin welke zij aan het woord „aangekocht" in artikel 3 van beschikking 22-54 toekent, gebaseerd is op de nauwkeurige en uniforme betekenis welke deze rechtsterm heeft in de rechtsstelsels van de Lid-Staten der Gemeenschap. Het enkele feit dat beschikking 22-54 deze term zonder voorbehoud bezigt, houdt noodzakelijkerwijze in, dat zij naar het aan alle nationale rechtsstelsels gemene rechtsbegrip verwijst. In ieder van die stelsels heeft het woord „koop" betrekking op de totstandkoming van het contract; in geen daarvan betekent „kopen" „ontvangen".

Door in zijn arrest van 17 juli 1962 (Jur. VIII, blz. 675) te beslissen dat: „daarom niet *noodzakelijkerwijs* alle voorwaarden behoeven te worden vervuld, die het toepasselijke nationale recht aan de geldigheid van een *koopovereenkomst* stelt", heeft het Hof onderstreept dat het woord „koop" in beginsel wel degelijk ziet op het civielrechtelijk begrip van dit contract. Het Hof wilde het begrip „koop" uitbreiden en niet beperken. Ten slotte heeft het Hof geenszins beslist dat aan het woord „koop" dezelfde betekenis toekomt als aan het woord „ontvangst": het is immers maar al te duidelijk dat men waren „gekocht" kan hebben alvorens die „ontvangen" te hebben. Dit is nu juist hetgeen in casu is geschied.

Verweerster antwoordt hierop dat het gaat om de vraag of beschikking 22-54, wanneer daarin gesproken wordt van aangekocht schroot, van een juridisch criterium uitgaat, t.w. van het koopcontract in de fase van de afsluiting gelijk die in het nationale recht is omschreven. Het feit dat de nationale rechtsstelsels der zes landen op dit stuk een zekere overeenstemming vertonen, is niet beslissend. Werkt de verevening ter zake van de rechtshandeling koop en op het

ogenblik waarop die handeling plaats vindt, of door het feit van de invoer en ontvangst van het aangekochte schroot? Dit is het probleem. Is het eerste het geval, dan moet worden vastgesteld dat er een radicaal onderscheid bestaat tussen het stelsel van artikel 2 en dat van artikel 3. Dit onderscheid, aldus de Hoge Autoriteit, mag te minder worden verondersteld nu het hier gaat om een gedeelte van het gemeenschapsrecht, economisch recht, afkomstig van een gezagsorgaan hetwelk, a priori, niet aan de definities van het nationale recht gebonden is. Het komt geregeld voor dat dit orgaan bepaalde uitdrukkingen bezigt zonder daaraan de kenmerkende betekenis te hechten welke die woorden in het nationale recht bezitten. De Hoge Autoriteit was dus in casu gerechtigd met dit woord te doelen op het economische feit en niet op de rechtshandeling of, beter gezegd, te letten op de rechtshandeling in het stadium van de algehele voltooiing, d.w.z. op het tijdstip van haar uitvoering.

4. *De algemene strekking van beschikking 22-54*

Volgens *verzoekster* heeft het geen zin achteraf tot een waardering te geraken van de verschillende voor- en nadelen der criteria welke men in beschikking 22-54 voor de berekening van de vereveningsbijdragen had kunnen kiezen. Het gaat slechts om de vraag welk criterium in beschikking 22-54 werd aangenomen, te weten dat van de koop.

Dit criterium levert geen enkele moeilijkheid op en met name niet ten aanzien van het bewijs van de dag van aankoop. Praktisch altijd zijn schriftelijke bevestigingen aanwezig, want partijen zijn erop bedacht zich een bewijs van de totstandkoming van het contract te verschaffen. In het onderhavige geval heeft verzoekster reeds geruime tijd geleden het bewijs geleverd van de dag waarop de litigieuze hoeveelheden schroot werden aangekocht.

Verweerster antwoordt hierop dat, wanneer gelijk in casu, het zaken betreft welke slechts naar de soort zijn bepaald, de eigendomsoverdracht niet mogelijk is voordat de goederen zijn geïndividualiseerd. Bovendien kan in de schroothandel de juiste hoeveelheid eerst op het ogenblik van de levering worden bepaald. Immers, in feite bestaat er steeds een verschil tussen het gewicht van het „bestelde"

en dat van het ontvangen schroot. Deze verschillen worden weliswaar binnen bepaalde grenzen geduld, doch zij zijn van invloed op de koopprijs en – wat het onderhavige mechanisme betreft – op de verevening.

Bovendien kan het, vooral uit een oogpunt van bewijsvoering, moeilijk zijn de dag te bepalen waarop tussen partijen bij een handelsovereenkomst de wilsovereenstemming tot stand is gekomen. Zo zou men zich in casu kunnen afvragen hoe verzoekster het onweerlegbare bewijs bij zou kunnen brengen van het feit, dat zij het koopcontract betreffende de onderhavige hoeveelheden vóór 1 april 1954 heeft afgesloten.

Verweerster beroept zich vervolgens op de rechtspraak van het Hof (Jur. VIII, blz. 675) volgens welke het criterium van de aankoop door de ondernemingen in ruime zin moet worden geïnterpreteerd: „dat daarom (voor de aankoop) niet noodzakelijkerwijs alle voorwaarden behoeven te worden vervuld, die het toepasselijke nationale recht aan de geldigheid van een koopovereenkomst stelt; dat van aankoop echter sprake is bij iedere overdracht van schroot hetwelk een schrootverbruikende onderneming van elders betrekt, tegen vaststelling van een prijs (arrest van 17 juli 1962 in de gevoegde zaken 17-61 en 20-61 en in de zaak 19-61)".

5. *De gevolgde praktijk en het gebruik*

Verzoekster betoogt dat geen argument kan worden ontleend aan het feit, dat andere ondernemingen, welke in hetzelfde geval verkeren als verzoekster, hebben aanvaard dat de door haar vóór 1 april 1954 gekochte hoeveelheden aan de verevening worden onderworpen. Hun houding – welke overigens door de meest uiteenlopende redenen kan zijn ingegeven – kan niet tot gevolg hebben dat verzoekster zich niet op het geldende recht zou mogen beroepen.

Evenmin kan een argument worden ontleend op het aan beschikking 22-54 voorafgaande systeem van de vrijwillige verevening. Uit de bewoordingen van genoemde beschikking blijkt juist dat de Hoge Autoriteit voornemens was een nieuw stelsel in te voeren en met het oude te breken.

Gelijk verzoekster reeds heeft gesteld, kan een bepaalde hoeveelheid niet tweemaal aan de bijdrage worden onderworpen. Hoeveelheden gekocht tijdens de geldigheidsduur van beschikking 22-54, doch ontvangen na de inwerkingtreding van beschikking 14-55, moesten derhalve worden aangegeven, hetzij als „aangekochte hoeveelheden", hetzij als „ontvangen hoeveelheden", doch niet zowel met de ene als de andere kwalificatie. Het valt evenmin in te zien hoe de wettigheid van beschikking 14-55 van 26 maart 1955 betwist zou kunnen worden op grond van de overweging dat zij met ingang van 1 april 1955 het criterium van de koop – aangenomen bij beschikking 22-54 doch met ingang van laatstgenoemde datum afgeschaft – verving door het criterium van de ontvangst.

Ten slotte, aldus verzoekster, heeft het Hof in het hierboven genoemde arrest deze verandering van criterium niet twijfelachtig geacht. Uit dit arrest blijkt, dat de systemen ingesteld bij de beschikkingen 22-54 en 14-55 uitgaan van het gemeenschappelijke begrip „aankoopschroot" in tegenstelling tot „eigen omloopschroot". Maar het Hof heeft niet beslist dat het feit hetwelk de verplichting tot bijdrage doet ontstaan, hetzelfde zou zijn geweest.

Verweerster antwoordt hierop dat met uitzondering van verzoekster alle ondernemingen van de Gemeenschap in hun aangiften de tijdens de geldigheidsduur van beschikking 22-54 *ontvangen* hoeveelheden hebben opgenomen zonder ooit een beroep te doen op de dagtekening van de koopcontracten.

Zij stelt vervolgens dat ten aanzien van het feit, hetwelk de verplichting tot bijdrage doet ontstaan, geen onderscheid mag worden gemaakt tussen de beschikking 22-54, enerzijds, en de beschikkingen 14-55, 2-57 en 16-58 anderzijds: deze beschikkingen volgen elkander logisch op en zien op dezelfde handelingen. Zij citeert daartoe het arrest van het Hof in de gevoegde zaken 17 en 20-61 (Jur. VIII, blz. 651): „bij de beschikkingen 22-54, 14-55, 2-57 en 16-58 had de Hoge Autoriteit een verplichte vereveningsinstelling opgericht, ten einde te verhinderen dat de schrootprijzen in de Gemeenschap zich zouden aanpassen aan de hogere prijzen van het uit derde landen ingevoerde schroot. Met de uitvoering van de prijsverevening waren

het Gemeenschappelijk Bureau van Schrootverbruikers (G.B.S.V.) en het Vereveningsfonds voor ingevoerd schroot (Fonds) belast."

„Op grond van deze instelling waren de in artikel 80 van het E.G.K.S.-Verdrag genoemde ondernemingen tot betaling van de vereiste bijdragen verplicht; de hoogte van de bijdragen werd berekend aan de hand van de hoeveelheid „aankoopschroot" die de afzonderlijke ondernemingen in de loop van een bepaald tijdvak verbruikten, terwijl het verbruik van „eigen omloopschroot" niet aan de heffing was onderworpen (beschikking 2-57, artikelen 3 en 4)".

In gelijke zin citeert zij voorts de conclusies van de Advocaat-Generaal M. Lagrange in de zaak 20-58 (Jur. V, blz. 221 en 222).

Zij merkt ten slotte op dat, anders dan verzoekster stelt, beschikking 22-54 niet met ingang van 1 april 1955 werd afgeschaft; artikel 11 van beschikking 14-55 bepaalt dat beschikking 22-54, waarvan de geldigheidsduur bij beschikking 2-55 werd verlengd, met ingang van 1 april 1955 *buiten werking werd gesteld.* Hieruit vloeit uiteraard niet voort dat de vóór 1 april 1955 door beschikking 22-54 teweeggebrachte rechtsgevolgen teniet zouden zijn gegaan.

6. *Datum van aankoop der litigieuze 20.682 ton*

Verzoekster stelt dat de Hoge Autoriteit nimmer het feit betwijfeld heeft dat de litigieuze 20.682 ton werden gekocht voor de inwerkingtreding van beschikking 22-54.

Zij stelt voorts dat zij door bij repliek de kooporders en de koopbevestigingen over te leggen onweerlegbaar heeft bewezen dat zij die hoeveelheden inderdaad voor 1 april 1954 heeft gekocht.

Verweerster antwoordt hierop allereerst dat verzoekster wel 31 kooporders heeft overgelegd maar geen enkele koopbevestiging. Een overeenkomst komt eerst tot stand door de wilsovereenstemming tussen partijen en deze overeenstemming mag in beginsel niet worden verondersteld. Geen enkel bewijs is geproduceerd dat de wilsverklaring der leveranciers vóór 1 april 1954 zou hebben plaats

gehad, zodat niet kan worden beweerd dat de koopovereenkomst voor die datum tot stand kwam.

Bovendien, aldus verweerster, moesten 6 kooporders voor een totaal van 16.100 ton (deze kooporders zijn overgelegd als bijlagen tot de repliek onder de nummers 3, 4, 5, 7, 8 en 15) vóór 1 april 1954 worden uitgevoerd. Indien zij tijdig zijn uitgevoerd, kunnen deze kooporders niet het bewijs vormen van ná 1 april 1954 gedane leveringen. Zijn zij echter niet binnen de gestelde termijn uitgevoerd dan volgt daaruit, hetzij dat de leverancier niet verklaard heeft met die termijn accoord te gaan, hetzij dat nadien andere termijnen zijn overeengekomen.

Verweerster merkt nog op dat het litigieuze schroot bij het gewicht wordt verkocht; derhalve is daarop van toepassing het bepaalde bij artikel 1585 van de in België van kracht zijnde Code Napoléon, krachtens welk artikel de koopovereenkomst met betrekking tot zaken verkocht bij het gewicht, het getal of de maat eerst perfect is, wanneer die goederen zijn gewogen, geteld of gemeten.

Ten slotte stelt verweerster nog dat in 7 kooporders (bijlagen tot de repliek nos. 6, 8, 12, 13, 14, 21 en 28) het voorwerp van de koop niet definitief was aangegeven en dat aan de leveranciers een zekere vrijheid was gelaten met betrekking tot de kwaliteiten; waarschijnlijk was de koper eerst ten tijde van de levering in staat kennis te nemen van de juiste geleverde hoeveelheden en het definitieve voorwerp van het contract.

Verweerster concludeert dat de vordering van verzoekster, zelfs indien zij in beginsel gelijk zou hebben – hetgeen verweerster betwist – niettemin zou moeten worden afgewezen nu zij niet heeft aangetoond dat de voorwaarden waren vervuld voor de toepassing van de regel waarop zij zich beroept.

IV – Procedure

Overwegende dat de procedure als volgt is verlopen:

De memories van partijen zijn tijdig ingediend.

Met betrekking tot het verzoekschrift heeft verweerster aangevoerd, dat dit stuk niet in overeenstemming was met het bepaalde van de artikelen 37 en 38 van het Reglement voor de procesvoering en zij heeft op grond daarvan geconcludeerd tot niet-ontvankelijkverklaring van het beroep (zie hierboven III, middelen en argumenten van partijen, A: Ten aanzien van de ontvankelijkheid).

Voor het overige heeft de procedure het normale verloop gevolgd.

Op 15 juli 1963 heeft het Hof, gelet op het voorlopig rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zondere verdere maatregel van instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan, behoudens dat aan verzoekster de overlegging van bepaalde stukken werd gevraagd. Deze stukken werden op 2 oktober 1963 ter griffie gedeponeerd.

Ter openbare terechtzitting van 16 oktober 1963 heeft de Rechter-Rapporteur aan verweerster een vraag gesteld en verzoekster uitgenodigd tot het overleggen van de stukken waarvan zij zich bij pleidooi had bediend. Verweerster heeft ter zitting op bedoelde vraag geantwoord en verzoekster heeft op 24 oktober 1963 7 stukken ter griffie gedeponeerd.

Aan het einde van de mondelinge behandeling hebben partijen op een vraag van de president van het Hof zich bereid verklaard het voorwerp van geschil te beperken tot de in de bestreden beschikking neergelegde interpretatie van artikel 3 der algemene beschikking 22-54 van 26 maart 1954.

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Wat betreft de ontvankelijkheid

Overwegende dat tussen partijen vaststaat dat de bestreden beschikking inderdaad door het college van de Hoge Autoriteit gegeven werd, dat zij niet betwisten dat bedoelde beschikking op regelmatige

wijze werd betekend en dat op deze punten ook ambtshalve geen aanleiding tot enige bedenking bestaat;

Overwegende dat verweerster stelt dat het enige door verzoekster voorgedragen middel, namelijk schending van beschikking 22-54 slechts in vage en lakonieke bewoordingen is vervat; dat verzoekster daardoor handelt in strijd met artikel 38, paragraaf 1 van het Reglement voor de procesvoering, hetwelk bepaalt dat het verzoekschrift een summiere uiteenzetting der aangevoerde middelen moet bevatten;

Overwegende dat het verzoekschrift het onderwerp van de eis bevat alsmede de middelen van het beroep;

dat deze weliswaar door verzoekster summier, doch duidelijk en nauwkeurig, zijn weergegeven;

dat het eerste middel van niet-ontvankelijkheid moet worden verworpen;

Overwegende dat verweerster in de tweede plaats stelt dat verzoekster in het request slechts aangeboden heeft — voor zoveel nodig — te bewijzen dat de litigieuze hoeveelheid schroot werd gekocht vóór 1 april 1954 — de dag waarop beschikking 22-54 in werking trad — doch daarbij niet het in artikel 37, paragraaf 4, van het Reglement voor de procesvoering bedoelde dossier, bevattende de stukken en bescheiden waarop een beroep wordt gedaan, heeft overgelegd;

Overwegende dat in de bestreden beschikking slechts een rechtspunt wordt beslist, zulks door het geven ener interpretatie van beschikking 22-54;

dat de tweede exceptie van niet-ontvankelijkheid moet worden verworpen;

Overwegende dat verweerster voorts stelt dat de nietigverklaring van de bestreden beschikking tot een herziening van de vereveningsberekeningen zou leiden en dientengevolge voor verzoekster een last zou medebrengen welke de verkregen vermindering te boven gaat;

Overwegende dat het voor een beroep tot nietigverklaring vereiste belang wordt beoordeeld naar de dag waarop het beroep wordt ingesteld en dat in casu op bedoeld tijdstip de vrijstelling van de litigieuze hoeveelheid schroot voor verzoekster een concreet belang betekende;

dat dit derde middel van niet-ontvankelijkheid eveneens dient te worden verworpen;

Overwegende dat het beroep op deze gronden ontvankelijk geacht moet worden;

Ten principale

Overwegende dat volgens verzoekster artikel 3 van de beschikking van de Hoge Autoriteit no. 22-54 — waarbij het verplichte vereveningssysteem werd ingesteld — bepaalt dat het bedrag der bijdragen wordt berekend naar rato van de hoeveelheden schroot welke tijdens de geldigheidsduur van die beschikking worden *aangekocht,* dat wil zeggen tussen 1 april 1954 en 31 maart 1955;

dat zij stelt dat het door haar ná 1 april 1954 ontvangen litigieuze schroot vóór genoemde datum was gekocht en dit schroot derhalve niet aan de vereveningsbijdrage was onderworpen;

Overwegende dat de Hoge Autoriteit in de bestreden beschikking artikel 3 van beschikking 22-54 heeft geïnterpreteerd in die zin dat onder „hoeveelheden aangekocht schroot" moet worden verstaan „hoeveelheden ontvangen schroot";

Overwegende dat een gemeenschappelijk criterium moet worden aangenomen ter bepaling van het tijdstip waarop het vereveningsstelsel begint te werken, zulks zowel voor de toepassing van de heffing op aangekocht schoot als voor de uitkering van de vereveningsbetalingen ter zake van ingevoerd schroot;

dat het ontbreken van zodanige correlatie tot de onaannemelijke gevolgtrekking zou leiden dat een hoeveelheid schroot afkomstig uit

derde landen, door de ondernemingen gekocht vóór 1 april 1954, maar ná die datum ingevoerd, aanspraak zou geven op uitbetaling van de verevening zonder dat enige bijdrage zou zijn voldaan;

Overwegende dat beschikking 22-54 — waarmede „een voorziening" werd beoogd „ter egalisatie van de prijzen van uit derde landen ingevoerd schroot" — niet ten doel en evenmin tot gevolg kon hebben dat een heffing werd opgelegd welke noch binnen het kader van het enkele artikel 3, noch ook krachtens het verband tussen artikel 3 en artikel 2, haar rechtvaardiging kan vinden;

dat artikel 3 in één zin de berekening der bijdragen voorziet op grondslag „van de hoeveelheden schroot welke .... worden aangekocht hetzij binnen de Gemeenschap hetzij afkomstig van invoer uit derde landen";

dat met deze tekst werd beoogd de beide categorieën aangekocht schroot aan dezelfde regels te onderwerpen;

dat het derhalve onlogisch zou zijn rechtens verschillende criteria op te stellen voor de interpretatie van het begrip aangekocht schroot al naar dit afkomstig is van de binnenlandse markt of uit derde landen;

dat de uitdrukking „aangekocht schroot" derhalve in beide gevallen dezelfde betekenis moet hebben;

dat deze uitdrukking, voor het geval van invoer, wordt geïnterpreteerd in artikel 2 hetwelk een toelichting en een aanvulling op het begrip aangekocht schroot behelst, waar het bepaalt dat als zodanig zijn te beschouwen de hoeveelheden welke tijdens de geldigheidsduur van de beschikking „worden ingevoerd";

dat, indien dit de strekking is van de uitdrukking „hoeveelheden .... aangekocht" wanneer het invoer betreft, de eenheid van interpretatie van deze tekst niet toelaat daaraan — op grond van de context — een zuiver letterlijke interpretatie te geven;

dat, gezien de noodzaak om aan de uitdrukking „aangekochte hoeveelheden" voor de beide in artikel 3 genoemde gevallen dezelfde betekenis toe te kennen, deze woorden moeten worden geïnterpreteerd in het licht van artikel 2 in die zin dat zij in beide gevallen een inhoud verkrijgen welke met genoemd artikel overeenstemt;

Overwegende dat deze interpretatie van de artikelen 2 en 3 beantwoordt aan de in beschikking 22-54 genoemde doeleinden van het vereveningsstelsel;

dat uit de preambule van deze beschikking blijkt dat het opleggen van de heffing en de uitkering van de vereveningsbedragen ten doel hebben de schrootprijs op een redelijk peil te handhaven en te verzekeren dat de behoeften van de Gemeenschap ten alle tijde kunnen worden gedekt door de invoer van de nodige hoeveelheden uit derde landen tegen prijzen welke vergelijkbaar zijn met die welke binnen de Gemeenschap worden toegepast:

dat het met deze doelstellingen niet in overeenstemming zou zijn al het door de ondernemingen in de zin van artikel 80 van het Verdrag, op welke wijze ook, aangekochte schroot aan de vereveningsbijdrage te onderwerpen, doch dat veeleer moet worden gelet op het schroot hetwelk bij de produktie in de Gemeenschap wordt gebruikt;

dat het Hof toch eertijds heeft beslist dat „derhalve niet het deelnemen aan de schrootmarkt, doch het verbruik van schroot het uitgangspunt vormt voor de vereveningsheffing" (Jur. V, blz. 327);

dat uit het hierboven omschreven en door de achtereenvolgende vereveningsbeschikkingen bevestigde stelsel dwingend voortvloeit, dat een niet uitgevoerde aankoop niet aan verevening kan worden onderworpen;

dat schroot eerst geacht kan worden bestemd te zijn voor verbruik binnen de Gemeenschap wanneer het door de ondernemingen is ontvangen;

dat deze zienswijze wordt bevestigd door de praktijk en de rechtspraak welke – in geval van twijfel over de omvang der aan de verevening onderworpen hoeveelheden schroot – regelmatig gebruik maken van het criterium van het schrootverbruik in de bij artikel 80 van het Verdrag bedoelde ondernemingen;

dat, indien beschikking 22-54 naar de aankoop verwijst, zulks met name moet worden verklaard uit de noodzaak het door de verbruikende onderneming zelf geproduceerde schroot niet te belasten;

dat dan ook – ondanks de gebrekkige redactie der voorschriften – uit de doelstellingen van het vereveningssysteem voortvloeit dat aan de term „aangekocht schroot" een uniforme interpretatie overeenkomstig artikel 2 dier beschikking gegeven moet worden;

dat derhalve bij de bepaling van het tijdstip waarop het stelsel begint te werken, gelet dient te worden op de levering, door welke handeling het schroot immers in feite ter beschikking komt van de verbruikende onderneming;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat krachtens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

dat paragraaf 3 van genoemd artikel evenwel de mogelijkheid opent om wegens bijzondere redenen de kosten te compenseren;

dat in casu de gebrekkige redactie van artikel 3 van beschikking 22-54 de beslissende oorzaak is geweest voor het instellen van het beroep;

dat zulks een bijzondere grond oplevert om de kosten te compenseren;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 14, 15, 33 en 53 van het E.G.K.S.-Verdrag;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de E.G.K.S.;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof;

HET HOF VAN JUSTITIE

Rechtdoende,

Verwerpt het beroep 14-63 als zijnde ongegrond;

Compenseert de kosten in dier voege dat elk der partijen de hare zal dragen;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op zestien december negentienhonderddrieënzestig.

DONNER HAMMES TRABUCCHI
DELVAUX ROSSI LECOURT STRAUSS

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op zestien december negentienhonderddrieënzestig.

De Griffier, *De President,*
A. VAN HOUTTE A. M. DONNER